

բանութեանը էմ կը բողոքեն և նիստը դադարեցնելու կոչենք:

Այս անուակ հրապարակային խաբէութիւն մը, մանաւանդ բարութեան ստատիստութիւն մը՝ որ ազգապէս և խղճամբ կրօնասիրտներն ինչ կը համարեն: Մեք մեր խօսքը նախ Գիւլանին ուղղելով կը հարցնենք թէ ասանկի բանութիւն մը կամ ճշմարտ մը տեղի ունեցա՞ւ: Եթէ ունեցաւ, ինչու համար այդ մէկ բանի անձինքն օրինակ խառնութեան չընկնեց: Ինչի՞նչ Գիւլանին պաշտօնական պարտաւորութիւնը չէ՞ր: Ըսենք թէ Գիւլանը դիմաւոր արք. գոցեց այդ ճշմարտան և բանութեան: Բայց ինչու համար այն ՅԱ երեսփոխաններն հոն յատկի ժողովոյն չարգրեցին Գիւլանին ինչ թողութեան և Գիւլանը կարողութիւն չուուաւ: Գիւլանը յայտնաբերեց յանցանքը: Իսկ եթէ չյայտնեցին և հիմա Զոյիկեանը բերնով ճշմարտ կոչ, բանութիւն կոչ և կաղաչակեր, թող ներքի մեզ ըսել որ եթէ իրօք ասանկ ճշմարտ մը կամ բանութիւն մը տեղի ունեցած է, հեղինակները բուն իսկ իրենք են: Գիւլանը իր կրօնով դատ ուրիշ և ոչ մէկն ոտանկ ճշմարտ և բանութիւն չէ տեսած և ասանկ տալական յայտարարութիւն մը չէ ըրած:

Իսկ եթէ ասանկ բանութիւն և ճշմարտ տեղի չունեցաւ և Զոյիկեանը այդպէս հոս տալանը կապեն՝ ազգային դերակոչոյն իշխանութիւնն և Սեդրն անտարտուերով Գիւլանին անհրաժեշտ պարտաւորութիւնն է՝ պաշտօնէ զայն մերժել: արով թէ այդին պատիւը պաշտօնանում կը լըլը և թէ իսկ պաշտօնտիրան ձեռնահատութիւնը:

Մեք երբէք չենք յուսար որ այդ ՅԱ երեսփոխանք Զոյիկեանը նպատակին ծառայեն, որովհետեւ տոտով ոչ միայն իրենց քրտին և ազգին պատուին հետ շարապար փարսում կը լըլը, այլ և Զոյիկեանց կողմ գործիքներն եղած իր համարունն: և հետեւարար Ազգին իրաւունք կուտան իրենց անկեղծութեան վրայ կասկածելու:

Բայց թէ այս ճշմարտ բանին հեղինակն ո՞վ է (ներկոյ պարտաւոր մէջ ըսել կուզենք), ո՞րտիկ ծառայում ասանկէ, ասանկն անգամ որո՞յ բերնէն երած է այդ անխորհուրդ բանն և թէ անգի ունէ՞ր: — Գոտմենք:

Ընդհ. ժողովոյ Եճրդ նստին մէջ երբ Ասեմուդեան էֆէնտին պատագամաւորութեան առաջապարտութիւնը ըրէին դնելով (տես Ատեն. նիստ 83, երեսն 936) մեծամասնութեամբ բնագոնեւեցաւ: Պէկեան թաղկոս էֆէնտին ըսաւ թէ ճշմարտ ներքեքրէի յուսեցաւ: Բայց ո՞վ ճշմարտը զո՞վ ճշմարտ, ոչ ոք չիտէ: Մինչդեռ ասանկ բանաւոր պատճառով Պէկեան էֆէնտին ասանկ յայտարարութիւն մը կրնէ յատկի ընդհ. ժողովոյ, առիթ կուտայ մեզ կոսկածելու թէ իր այդ վարժանքն սկիզբէն պատրաստած մեքենայութեան մ'արդիւնքն եղած ըլլաւ:

Այս անպատիւ յայտարարութիւնն անմիջապէս հերքեց Մուղլընեան էֆէնտին արդար յաստատու գոչելով: Ենք այլ կը բողոքեմ ոչ թէ հրապարականիք՝ այլ ցուցուցած արտօճառիկ համար: Այս անուակ բողոքէ մը յայտնի կը տեսնուի թէ Մուղլընեան էֆէնտին անհնայն արթնութեամբ և նշարջութեամբ այդ ճշմարտ բանին տակ ծովորած գառը նշմարեց, և մէկ խօսքով աստեղին ասալ նշարակեց:

Բայց Պէկեանի վրայ ճշմարտ ո՞վ բանեցուց:

Ամենան գիտցած բանն է որ

Պէկեան էֆէնտին այն նստին մէջ ասանկն շատ խօսեցաւ, և ասին ուզածը խօսեցաւ, ինչպէս որ այն արուան ասանկաբարութիւնը կենդանի կեցած է և կը հասնուտէ պարտ: Եթէ Պէկեան էֆէնտին իր խօսած ժամանակն անդամ մ'ընդմիջեցաւ, անոր արդարեւ իւր անխորհուրդ և գրգռելի խօսքերն եղան, և բնագիշորն այլ ոչ թէ ժողովուրդն՝ այլ երեսփոխաններն էին, և ասանկաբարութեան մէջ ալ այդպէս նշարակուած է: Այս միջոցին աստեղանքը (Պէկեան էֆէնտին) կընդմիջուի երեսփոխաններէն:

Եթէ այս բնագիշորն ճշմարտ և բանութեան կենտրոնը, ըսել է որ Պէկեան էֆէնտին վրայ ճշմարտ և բանութիւն բանեցուցը նոյն իսկ երեսփոխանական ժողովն եղած է և ոչ թէ ժողովուրդը կամ ժողովուրդեան մէջ մասն, ինչպէս որ կրնայնել կայտաարհն: . . . Եւ եթէ այս ճշմարտն դո՞ւրեմտ կը հետևի, ուրեմտ ժողովոյն գոնեւ որ միայն ժողովուրդեան գէ՞մ գոցելու է, այլ ամբողջ երեսփոխանութիւնը գոտրո հանելու է, որպէս զի Պէկեան էֆէնտին ասանկն մտաւոր ճշմարտ և բանութիւն բանեցուց չլըլը իր վրայ, և հետեւարար կարողանայ արտօնութեամբ ու զանգազէս բողոքակի և կողմնորոշող ընդհ. ժողովուրդը, այս ալ չիքնոր ընել գոտրող արար:

Այս գիտարարութիւնները գիւլանին ու շարքութեանը յանձնելով՝ կատաղարիկն ար նախ այդ ճշմարտ բանն ի պաշտօնէ մերժել կամ հաստատել երկարը՝ դո՞ւրեմտ նստի համար բանաւոր պատճառ մը չոյց ապ, որպէս զի թէ իւր, թէ ընդհ. ժողովոյ և թէ Ազգին պատիւն անտարտ մնայ:

ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԺՈՂՈՎՈՅ ԳԻՒՄԸ

Շատ ջերբերներ գիշեր եղան և շատ գիշերներ զերիկ: Բայց ընդհ. ժողովոյ դիւանը ուր որ էր՝ դեռ հոն է ՅԱ երեսփոխանաց յարապարտ ինչոքոյն նկատմամբ, և ըստնուս նայելով դեռ համարայնութեան երկայթ չկոյ դիւանի անդամոյ մէջ, քանի մը նիստ զոհուած է որո՞ւնէ ինչոքոյն: Գիւլանի անգամներէն մին կուզէ որ ասանկ տեսակի ունիլը դեր չընդունուի: Շատ բարեւ: Բայց գիւլանայ պէտք է թէ ինչո՞ւ երբայնոյ մէջ այդ միջոցն ի դարձ կը զԵրէի: Ցայտնի է որ մեքեն զատ ամեն ազգայ մէջ կը կար. ժողովներն յատուկ ժողովաւորներն են, որ ընդհանրապէս կը կը մանի բո՞ւնուած է, մէկը արժէք երեսփոխանաց յատկացած է, որ իւրաքանչիւր երեսփոխան իր նստարանն ու գլխոյն աննի: Երկրորդը՝ արթնքն վերնապարհներէն մէկը՝ զիտուար պաշտօնէից, խմբակայն է այլև: Իսկ երկրորդը՝ ժողովուրդեան, Ցայտնի է նոյնպէս թէ մեքեն զատ ամեն սահմանադրական ազգաց մէջ ճշմարտութիւնը կը յարգուի: Աստի և կանխաւ հոչիւ կը նեն թէ երեսփոխանական ժողովին յատկացած չէնք ըսնի մարդ կարող է պարունակել, և անոր համեմատ մարդ կը թողուն ներս: Իւրաքանչիւր երեսփոխան երկու ունիլն զիւր հրաւիրելու իրաւունք ունի, այսինքն երկու տո՞ճակ կ'ուտանայ Գիւլանին: Գիւլանի տո՞ճակներն ալ ժողովոյ բողոքմէն քանի մը փամառա՞վ կ'սկսին արուիլ անպէ՞ք, այսինքն ասանկ ճշմարտ զիտուար կամ

անցադիր պահանջելու, այսինքն ուսանց հորդագրած ընելու թէ անկընդիւր բլրով ուղղով ազգային է թէ օտարապարհ, թուրքմուսլիմ է թէ անպատկար, ողբալու է թէ հարուստ, պատրիարքեան է թէ կաթոլիկական և այլն, և այլն: Իր ասանկներն սպասեն, ասանկ տոտար կը յայտնէ թէ այ անդ լիցայ: և եթէ որո՞ւնէ ես, մարդակալութեամբ խորհարդ կուտայ որ յալարդ նիստին հրաման և այս ինչ փամառն, այսինքն կանուակէկ: Տեսնալ ինչոքոյն համար պաշտի: Գիւլանի գի զիտունը որ Գիւլանին Մեք. անգամներն այս կեանքուն քահանայն էն:

Սակայն որո՞ւնէ ինչոքոյն երեսփոխանաց վերաբերել ինչոքոյն մէջ: Աստի տու այժմ գիւլանին ի շար կը յարգեն անոր վրայ և փամանակ կը վատնէ: Գիւլանին կամ Ս. Պատրիարքին պարտքն է իւրաքանչիւր ժողովուրդուար, փամանի եթէ պահ մը երեսփոխանը ալ ըլլաւ թէ ժողովուրդը (այսինքն Պատրիարքը ու շարքները) ճշմարտ ըլլին երեսփոխանաց վրայ Պատրիարքեան ինչոքոյն մէջ, հարցում մը կը մտղի մտքերնուս մէջ թէ սրուն յանդանքն աւելի մեծ է: ո՞վ աւելի վերապահ պատճառ եղաւ, ժողովուրդը թէ ՅԱ երեսփոխանը, որպէս պաշտօնն ու նախկին պարտքն էր ընդհանուր օրինակ ըլլալ ժողովուրդեան Այդ ՅԱ երեսփոխանաց մէջ ի բող առեալ բողոքները՝ որք ոչ զիտուն վին դարձին, քանի հոգի կայ արդեօք որ իրօք երկիւզ ունեան ժողովուրդին ճշմարտն և հասարակայ կամ պատմութեան դասաստանէն պատկարին . . . Իրենք չեն որ հասարակած կարծիք թիւրքերու կընդհանրութիւն ամեն օր և պատմութեան նիւթերը կը իրար պակտեն: Այդ կեղծ սահմանադրականները, այդ կեղծ ժողովուրդականները, որ իտահմանաբարութիւնն իրեն Աւետարան պաշտել և ժողովուրդին շահերը սուրբ և անբանաբարելի պատկար կը ձևացնեն, այժմ կը ի ստեղծ սոյնաբնի երեսփոխան յարապարտ և ժողովուրդեան շահերն իրենց կը զահնան ինչոքոյն և անպատկար . . . բուն է: բաւ: Կարք, անգամ իր կը յարգուի զիտունին, և զուլ, չայլիկ, փութացէ զէր արարք կատարելու: այսինքն փութացէ զ երեսփոխանական ժողովուրդուարեւ: ապա թէ ոչ՝ դուք ալ անոնց շար և անոնցմէ աւելի յանցաւոր և որպատկանց կը համարուիք: Ոմանք կը իրենք և եթէ երեսփոխանաց քայլ բայց ըլլայ, ոչ ոք չի գիշերն իրենց ասանկարկութիւնն այդպարտեւոր համար կը ինչն իրենց արբանեկայ ձեռքով պարունակ և անխորհուրդ յարապարտ ներկուտան ժողովուրդեան մէջ: Եւ այն Մեք այդ ինչի յարկեան ուրիշ են ինչոքոյն ինչոքոյն մը կը պատասխանեն: Եթէ նիստը գոյ ըլլայ, նոյն անձինքն իրենց արբանեկայ ձեռքը բռն զորք բռնուս փորձ ալ կը փորձեն, որպէս զի յետոյ կարնուն ըսել տեսէ՞ք գոտերը գոյ ըլլալով որ ժողովուրդն այսպիսի բանութիւն բանեցուցայ, հարցու թէ բայց ըլլային ինչոքոյն չայլտի բնէր անոնք: Սակայն պարտքի են ինչոքոյն ինչոքոյն, որ չէ՞նք ինչոքոյն ինչոքոյն արդիւնքն և նոյնպէս յարապարտութիւնն ու օրինաւորութիւնը յետոյ ընկրկեն: Եթէ այդ բաներն ստուգելու տեղի ունենան,

ուրած մարդուն տարու համար: Բայց այս անսահմանութիւնը կը կար հասկած տայ թէ ոմանք այդ տան ստանդարտներն իրենց շահու միջոց մը ընեն: Իսկ երկու ստանդարտ համար այսպիսի կասկած մը ընել չորձելու:

Հեղինակները կը դոնենք և ապա ինչ կը ներկայացնենք մերկապարտնոց և սնուիմակ: Թող այն ասանկ անէ՞ք կարդան իրենց անմիտ գըլլալուն: Մ. Հայրիկ և Մեք. Անգամը գիւլանին, եթէ չէք ուզել դատակից համարելը քանի մը ազգապէս անձանց, փութացէ՛ք ձեր պարտքը կատարել, փութացէ՛ք

Ք.

Ընդհ. ժողովոյ Եճրդ նստին մէջ եղած փճարանութիւններն ու անոնց արդիւնքը, Զոյիկեանը և անոնց բերան եղող թերթերը խեղաթիւրելով այդպիսին և մինչև անգամ մեր տըլած ստորդ տեղեկութիւններն իսկ իրեն սուտ ու սխալ հոչակելու համար՝ բուն ճշմարտ ամեն միջոց ի դարձ դնել համարանակեցան: Մեք տըլած տեղեկութիւնները թէ և ճշմարտ, բայց քանի որ ընդհանրապատկար զանազան, բնական է որ արարք գոտուար զարգացարք թէ շատ պարտաւոր է: Աստի հասարակաց միտքը կատարելու յուսաւորեալ, ամեն կասկած և տարակոյս փարսաւոր և միանգամայն Զոյիկեանց անխորհ և անտարտկաւ յանգ Գիւլանին մինչև ո՞ր հասնիքը հասնիլը համար, արժան կը դատուիք նոյն նստին տեսնալութեան փճարանական մասնը անբող ճիտարարակել, որ մեր մինչև զարգ. բողոք գրածները հաստատող անձնը ինչ ազգացոյց մ'է:

ԱՏԵՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
1894. ԵՐԵՎԱՆ. ԸՆԴՀ. ԺՈՂՈՎՈՅ
Նոյն 63, ԲՆՈՒՐ 24

Հեղինակներն ընթերցումն ևս անմիջապէս ինչ մաս զարգար կը տրուի յարգելու, և ժողովն ինչ նպակն Ուտեանը կը յարգուի:

Ասեմուդեան էֆէնտին և Զոյիկեան էֆէնտիններն ամենայն ուղղութեամբ մոտիկ ըլլին զինչ ճանաչողութիւն տեղեկութիւնը: և որպէս թէ ճանաչողութիւն տեղեկութիւնն ու անխորհուրդութեամբ ընտելու տեղեկութիւնն և վերջապէս երկու կողմն ալ ճիշտարար կանխել անպարտուն ու բողոքական կողմն ինչոք կատարելէ, թիւ համար ժողովին երկուքն ալ հաստատուան ընդունել: Նախ պարտաւոր եմ յանուն ժողովոյ յարապարտութիւն յարապարտ անպատկար Զոյիկեանը ընտելութեամբ համար և յետոյ իմ Մեք. Զարգացող պաշտօնագրոյն զիտուար կատարելու արժանաւորութեամբ քրտին զորք թէ անար փոյց վճարանութիւն ընելու կամք յայտնու չից:

Մուղլընեան և ճիշտարարան էֆէնտինները տեղեկութիւն փոյց խօսել կուզեն և ուսանց փճարանութեան քահանայ ըլլալ կը ինչոքոյն:

Աստի փոյց Ասեմուդեան էֆէնտինը կամքը ինչոքոյն փոյց խօսել կուզեն և տեղեկութիւն անմիջապէս քահանայութեան ընդհանուր կողմն չից, փճարանութիւնն որ բողոքանք կը հրատարակէ:

Մեք և Մուղլընեան էֆէնտինները անպարտուն անար մէջ փոյցան անկողմնակալ օգուցել՝ օրով անտարտկալ ամեն պարտիւր երեսփոխան համարեալ է: Տեղեկագրին ինչոքոյն և երկարութեանն կը տեսնեն որ Զոյիկեանը պատկար ընտելութեան մ'տես համարելու է որ իրենան Սրբապետի փոյց բնութիւնն արտօնաւորութեամբ լինելու արարու մը չից: հաստատուար՝ այնչափ համարելու է՝ այդ բանին որ անպատկար համարելու է թէ և ոչ պարտօնաւոր: Սրբին Սրբապետութեան զիտել և արդիւն որ իւր կը մարտնչուի կառնու: Տեսնելով որ իւր կը մարտնչուի ինչոքոյն և արդիւն և անոնք սոց մ'է կը կարծի կը յայտնէ որ երկու կը մարտնչուի անոնքն ալ ընդունան ընդհանուր ժողովն: Եթէ Ս. Պատրիարքին կրտարար:

* Ասեմուդեան էֆէնտին կան որ իւրաքանչիւր երեսփոխանի ասանկ ասանկ արարի իւր

